

Sommige wijze woorden
vergeet je nooit

'Go where you are celebrated, not where you're tolerated'

Deze week:

Ria Verlinden (70) beoefent in haar Antwerpse praktijk The 7th C een vorm van psychotherapie. Ze coacht mensen zowel bij hun persoonlijke als hun professionele ontwikkeling, geeft maandelijks workshops en werkt samen met internationale collega's, vooral in Zuid-Afrika.

“Mensen noemen mij een popcornmachine omdat ik ideeën blijf spuien. Vroeger deed ik dat soms uit naïviteit, nu vooral uit liefde voor mijn vak en voor de mensen die ik begeleid. Aanwezig mogen zijn bij hun groeiprocessen vervult me enorm. Dat was al zo toen ik begon in de jaren 90 en uiteindelijk opklom tot staflid van een opleidingsinstituut voor therapeuten. Jammer genoeg botste ik op slecht management en tegenwind door het feit dat ik meer en meer systemisch werkte. Dat had succes bij wie ik begeleidde, maar mijn leidinggevenden steunden me niet. Ze zeiden hooguit: ‘Och, laat haar maar doen.’ Zo kwam ik voor een dilemma te staan: blijven of mijn vleugels uitslaan? Als zelfstandige én gescheiden vrouw zou ik alles alleen moeten dragen. Het instituut was ook mijn huis van vertrouwen, dat ik dan zou verraden. Net als toen ik uit mijn huwelijk stapte, wist ik: dit proces zal geen winnaars kennen. De uitweg kwam er dankzij psychotherapeute Judith Hemming, bij wie ik een cursus volgde in Londen. Toen ik haar de eerste keer zag, droeg ze een pet met een witte veer erop, een lange hippierok en rookte ze pijp. Dit komt niet goed, dacht ik. Maar ze bleek een enorm doorzicht te hebben én een fantastisch taalgebruik, als een vrouwelijke Stephen Fry. Tussen neus en lippen raadde ze me aan: ‘Go where you're celebrated, not where you're tolerated.’ Een bliksemingslag. Plots besepte ik dat ik tevreden was geweest met getolereerd worden. Terwijl je moet zeggen: ‘Mannekes, als jullie het niet goed genoeg vinden: bye!’ Wat ik kort erna dan ook gezegd heb in mijn instituut. Dat is inmiddels gesloten, terwijl mijn praktijk vijftientig jaar later nog altijd bloeit. Ik geniet het meest als mijn trainingen men-

sen wijsheid brengen, boven op hun intellect. Een arts die ik heb begeleid mailde me gisteren dat ze nu nog sterker staat in deze moeilijke tijden. In mijn vrouwengroepen moedig ik vrouwen vooral aan om in het volle licht te durven staan. Generaties lang moesten vrouwen in de periferie werken en dus kennen ze die beter dan toposities, en toch moeten ze die durven in te nemen op basis van hun kracht en kwaliteiten. Op die manier moedigde ik mijn dochter aan toen zij de diepe, maar kwetsbare wens koesterde haar werk als psycholoog te koppelen aan cliniclown worden. Ze doet het nu fantastisch. Vrouwen zijn doorgaans zo loyaal dat ze eerst willen dat anderen schitteren voor ze naar zichzelf kijken, maar op de kruispunten in hun leven moeten ze zichzelf de ruimte gunnen om te onderzoeken: waar ben ik welkom? In die zin blijft Judiths advies gelden. Onlangs stond ik weer voor een emotionele keuze. Met zes vrouwen uit alle windrichtingen coördineerde ik Women in the World Right Now, prachtige tweedaagse seminars, en toch stap ik nu uit de dagelijkse organisatie. Ik denk te mogen opschuiven naar de positie van de wijze oudere, die in Afrika nog zeer waardevol is. Het gaat me niet om bejubeld worden, wel om weten waar ik het meest naar waarde word geschat en die plek dan durven in te nemen. Niet evident op mijn leeftijd, wanneer mensen vaak in een tolerantie-stand leven, zo van: ik mag al blij zijn dat ik dit nog kan. Maar waarom zou ik met pensioen moeten of mezelf forceren in het plastic Benidorm? Nee, ik wil een bijdrage blijven leveren. Dat is het beste recept voor gelukkig oud worden.”
the7thc.be